

MAMY PRZYJEMNOŚĆ PRZEDSTAWIĆ PAŃSTWU NAJNOWSZE WYDANIE KSP TAX NEWS, W KTÓRYM OPISUJEMY WYBRANE ORZECZENIA I INTERPRETACJE WYDANE LUB OPUBLIKOWANE W SIERPNIU 2016 R. MAMY NADZIEJĘ, ŻE NASZA PUBLIKACJA SPOTKA SIĘ Z PAŃSTWA ZAINTERESOWANIEM.

Do kosztów uzyskania przychodu można zaliczyć stratę ze zbycia wierzytelności przedawnionych

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 23 sierpnia 2016 r. (sygn. II FSK 1958/14) uznał, że zakresem art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy o CIT objęte są wszelkie wierzytelności, również przedawnione.

Podatnik posiadał przedawnione wierzytelności, które nie zostały spłacone. Z tego względu sprzedał je firmie windykacyjnej po cenie niższej niż ich wartość nominalna. Następnie zadał pytanie, czy przysługuje mu prawo do zaliczenia do kosztów podatkowych strat powstałych z tytułu odpłatnego zbycia przedawnionych wierzytelności, które zostały uprzednio zarachowane jako przychód należny na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy o CIT. Dyrektor Izby Skarbowej w wydanej interpretacji stwierdził, że aby straty z tytułu odpłatnego zbycia wierzytelności można uznać za koszt uzyskania przychodów, nie mogą one dotyczyć wierzytelności przedawnionych, co wynika z art. 16 ust. 1 pkt 20 ustawy o CIT.

WSA uchylił zaskarżoną interpretację, zwracając uwagę, że wskazany przez organ przepis dotyczy odmiennych okoliczności. Jak wskazał sąd, zakres regulacji art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy o CIT dotyczy odpłatnego zbycia wszelkich wierzytelności – ustawodawca nie przewiduje bowiem ograniczeń dla zaliczania do kosztów podatkowych strat poniesionych na zbywanych wierzytelnościach. NSA przychylił się do stanowiska spółki. Jak stwierdził sąd, warunkiem zaliczenia straty na sprzedaży wierzytelności do kosztów jest zarachowanie ich do przychodów należnych, a podatnik spełnił ten warunek. Nie ma zatem powodu, by przepisem art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy o CIT nie obejmować wierzytelności przedawnionych.

„Organy podatkowe konsekwentnie wskazują, że skoro zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 20 ustawy o CIT, wierzytelności przedawnione nie mogą stanowić kosztów podatkowych, to nie ma możliwości ich zaliczenia do kosztów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 39 (por. interpretacje z 18 maja 2016 r., sygn. IBPB-1-2/4510-350/16/AK; z 22 września 2015 r., sygn. IBPB1-3/4510-132/15/SK, z 13 marca 2013, sygn. IPPB3/423-1007/12-2/KK).

EKSPERT

Elżbieta Lis

doradca podatkowy

T: +48 32 731 68 58

E: elzbieta.lis@ksplegal.pl

Pomimo niekorzystnych interpretacji podatkowych należy wskazać na przychylne orzecznictwo sądów administracyjnych, które stoją na stanowisku, że strata poniesiona z tytułu sprzedaży przedawnionej wierzytelności stanowi koszt uzyskania przychodu. NSA w wyroku z 5 lutego 2015 r. (II FSK 3113/12) stwierdził, że jedynym warunkiem zaliczenia strat z tytułu odpłatnego zbycia wierzytelności do kosztów uzyskania przychodów jest uprzednie zaliczenie ich do przychodów należnych. Nie ma bowiem powodów, by z treści art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy o CIT wyłączać wierzytelności przedawnione. W podobnym duchu wypowiedziały się WSA w Poznaniu w wyrok z 13 kwietnia 2016 r. (I SA/Po 2214/15), WSA w Krakowie w wyroku z 23 lutego 2016 (I SA/Kr 47/16), WSA w Gliwicach w wyroku z 1 marca 2016 r. (I SA/Gl 1121/15) i WSA we Wrocławiu w wyroku z 8 stycznia 2015 r. (I SA/Wr 2017/14).

Moim zdaniem przepisy wskazują wyraźnie, że strata ze zbycia wierzytelności, która była zarachowana jako przychód, jest kosztem podatkowym i każda sprzedaż wierzytelności, nawet przedawnionej, daje możliwość rozliczenia straty w kosztach. Uważam, że takie transakcje można przeprowadzać także po wejściu w życie klauzuli przeciw unikaniu opodatkowania, która powinna być stosowana w innych sytuacjach. Należy jednak pamiętać o ryzyku sporu z organem podatkowym.”

Podatek VAT

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 3 sierpnia 2016 r. (sygn. I SA/Po 2135/15) wskazał na konieczność korekty podatku naliczonego na podstawie art. 89b ustawy o VAT w odniesieniu do części wierzytelności, które zostały umorzone.

Rozpatrywana sprawa dotyczyła spółki, która utraciła płynność finansową. W trakcie postępowania upadłościowego zawarto zatwierdzony przez sąd układ z wierzycielami. Na mocy układu część wierzytelności miała zostać zapłacona w całości, a część została zredukowana o połowę. Podatnik zadał pytanie, czy w związku z zawarciem układu, w ramach którego ustalono nowy termin zapłaty i dokonano umorzenia części wierzytelności, wierzyciele są uprawnieni do skorzystania z instytucji ulgi na złe długi, a tym samym czy jest on zobowiązany do korekty VAT naliczonego od tych wierzytelności. Jak zdecydował sąd, umorzenie wierzytelności nie jest równoznaczne z ich uregulowaniem, a zatem spółka – w odniesieniu do części wierzytelności, które zostały umorzone, zgodnie z art. 89b ustawy o VAT – ma obowiązek korekty odliczonej kwoty podatku w części przypadającej na nieuregulowaną należność.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 24 sierpnia 2016 r. (sygn. III SA/Wa 1594/15) wskazał na brak obowiązku dokonania korekty VAT w związku ze zmianą przeznaczenia części i akcesoriów samochodowych z towarów handlowych na wykorzystane do samochodów demonstracyjnych.

Sprawa dotyczyła spółki działającej na rynku samochodowym. Spółka importuje i sprzedaje części zamienne i akcesoria samochodowe dealerom, a część z nich przechowuje we własnym magazynie. W toku działalności mogą się pojawić sytuacje, w których spółka wykorzysta powyższe towary handlowe do naprawy samochodów demonstracyjnych. Decyzja o zmianie ich przeznaczenia jest podejmowana na bieżąco. Podatnik nie jest w stanie zapewnić wykorzystania wszystkich samochodów do działalności gospodarczej, dlatego zadał pytanie, czy jest obowiązany do korekty podatku naliczonego z tytułu nabycia części i akcesoriów jako towarów handlowych, jeżeli zmienia ich przeznaczenie. Sąd rozpatrujący sprawę zwrócił uwagę, że brak jest regulacji, które przewidywałyby obowiązek korekty VAT w sytuacji zmiany przeznaczenia części i akcesoriów do pojazdów. W konsekwencji spółka nie jest zobowiązana do korekty podatku naliczonego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z 26 sierpnia 2016 r. (sygn. I SA/Wr 493/16) wypowiedział się o momencie powstania obowiązku podatkowego w wewnątrzwspólnotowym nabyciu wielu urządzeń.

Spółka w ramach prowadzonej działalności nabywa towary w ramach transakcji wewnątrzwspólnotowych. Podatnik zadał pytanie, w którym momencie należy rozpoznać obowiązek podatkowy z tytułu nabycia wielu towarów w ramach jednej umowy, jeżeli stanowią one odrębne towary, ale po nabyciu ostatniego z nich tworzą jedną kompletną linię technologiczną. W ocenie spółki wszystkie dostawy zrealizowane w ramach jednej umowy stanowią kompleksową dostawę, zatem obowiązek podatkowy powstanie zawsze z chwilą wystawienia przez dostawcę faktury dokumentującej wykonanie poszczególnego etapu umowy. Organ i sąd nie zgodziły się ze stanowiskiem spółki, wskazując, że na gruncie ustawy o VAT nabycie każdego z urządzeń należy traktować jako jedną transakcję niezależnie od treści umowy.

Podatek CIT

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z 9 sierpnia 2016 r. (sygn. I SA/Łd 509/16) stwierdził, że wydatki poniesione na uwzględnienie reklamacji polubownych nie są kosztami uzyskania przychodu.

Nabywcy towarów produkowanych przez spółkę często stwierdzają wady i uruchamiają procedury reklamacyjne. Niejednokrotnie, nawet gdy brak jest podstaw do uwzględnienia reklamacji, dochodzi do jej polubownego uwzględnienia ze względu na interes gospodarczy podatnika. Spółka zadała pytanie, czy wydatki na tego rodzaju rekompensatę mogą być zaliczone w poczet kosztów uzyskania przychodów. Jak stwierdził sąd, dominującym celem tych wydatków jest dbałość o prestiż marki i relacje z kontrahentami, co wypełnia przesłanki szeroko rozumianej reprezentacji. W związku z powyższym, koszty związane z uwzględnieniem reklamacji polubownych mieszczą się w wyłączeniu wskazanym w art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT i nie stanowią kosztów podatkowych.

Gdyby byli Państwo zainteresowani uzyskaniem dodatkowych informacji w powyższym zakresie, uprzejmie prosimy o kontakt:

Kontakt w KSP:**Magdalena Patryas**

Partner

T: +48 32 731 68 53

E: magdalena.patryas@ksplegal.pl**Elżbieta Lis**

Partner

T: +48 32 731 68 58

E: elzbieta.lis@ksplegal.pl**KSP Legal & Tax Advice**

ul. Chorzowska 50

40-121 Katowice

F: +48 32 731 68 51

E: kancelaria@ksplegal.pl**www.ksplegal.pl****www.taxblog.ksplegal.pl**

Mamy nadzieję, że powyższa informacja będzie dla Państwa pomocna. Informacje te nie stanowią opinii prawnej ani porady. W celu uzyskania pełnych informacji lub porady prawnej, prosimy o kontakt. Jeżeli nie wyrażają Państwo zgody na przesyłanie dalszych newsletterów, prosimy o odesłanie tego maila na adres kancelaria@ksplegal.pl w treści wpisując słowo NIE.

© 2016 *Wszystkie prawa zastrzeżone*